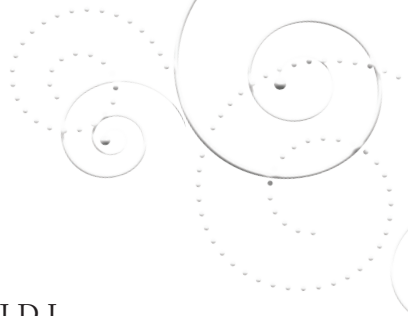

WATER
& AIR

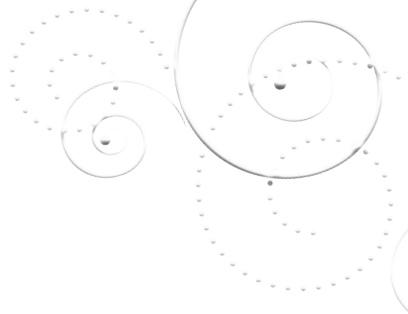
LAURA KNEIDL

WATER & AIR

 EDITURA
NICART

*Cititorilor mei și tuturor celor care
nu preiau ideile de-a gata, ci pun întrebări
și luptă pentru ceea ce li se pare important.*

Prolog

Kenzie se ghemuise pe podea, în întuneric. Aerul din jur era la fel de uscat precum îi era și gâttelejul. Calculase prost și își băuse deja ultima înghițitură de apă.

O dureau încheieturile și era obosită, dar nu reușea să doarmă în acel loc necunoscut. Se simțea singură. Închisă. Era adâncită în gândurile despre trecutul ei în Colonia Apelor și despre viitorul incert care o aștepta.

Unicul sunet care se auzea era cel al motorului submarinului. Duduitul lui monoton întrerupea liniștea care altminteri ar fi fost de nesuportat. Kenzie nu știa cât timp petrecuse deja în acel întuneric și nici cât mai avea de așteptat acolo, dar toate acestea nu aveau nicio importanță, singurul lucru care conta era libertatea.

Unu

Cu două zile în urmă

Noël găfâia, mai să se sufoce. Dădea din picioare și deschisese gura larg ca să țipe. Însă Kenzie nu reuși decât să-i arunce un zâmbet obosit celui mai bun prieten al ei. Noël înota în afara cupolei, în mare, și era un idiot dacă-și imagina că ea avea să mai cadă o dată în capcana aceluși șiretlic. Prima oară strigase după ajutor. A doua oară îl informase pe salvatorul marin din centrală, căci nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă lui Noël chiar i s-ar fi întâmplat ceva. De fiecare dată dăduse de belea din cauza alarmei false, deși aceasta fusese provocată de fapt de Noël. Kenzie nu avea de gând să repete greșeala. Îl privi pe Noël și dădu din cap. Ar fi trebuit să se supere pe el pentru că încerca din nou s-o păcălească; însă, în realitate, Noël nu voia decât să-i distragă atenția. Știa cât de mult îi displăcea lui Kenzie să stea ca o prizonieră în cupolă în timp ce el se bucura de libertate. La această adâncime, marea era deja întunecată și rece, dar Noël avea cel puțin posibilitatea să înoate la suprafață și să vadă orizontul.

Tânărul arboră un chip inexpresiv și încetă să mai dea din picioare. Kenzie îl văzu oftând pe sub casca de

scafandru și apăsând geamul cu mănuașă de neopren. Ridică stația de radioemisie la buze.

Mai multă muncă, mai puține prostii. Geamurile nu se curăță singure și Nilam o să se înfurie dacă nu vii la masa ei de adio.

- Îți place să mă vezi suferind, nu-i așa?

Vocea lui Noël se auzea ca un cârâit distorsionat din casca aparatului de radioemisie.

- Are un anumit farmec, răspunse Kenzie cu un zâmbet larg.

Băiatul își lăsă umerii în jos și desprinse ștergătorul de geamuri din centura costumului său roșu de scafandru. De un an se număra printre Exploratori, o echipă de scafandri alcătuită din paisprezece bărbați care își riscau zilnic viața ca să cerceteze adâncimile oceanului. Prelevau probe de apă, urmăreau oscilațiile de temperatură și încercau să înțeleagă marea.

De obicei, Noël îi însoțea pe ceilalți în misiunile lor, dar în ziua aceea sarcina lui era să curețe geamurile de alge pentru ca locuitorii cupolei să se poată bucura de priveliștea oferită de adâncimile albastre.

- Unde sunt Exploratorii astăzi? întrebă Kenzie.

Noël înotase spre stânga geamului și acum curăța sticla de sus până jos cu ștergătorul.

- Cercetează crevasa de pe fund pe care am descoperit-o săptămâna trecută.

- Și o să ia probe de rocă?

Noël desprinse un melc de mare de pe geam.

- Probabil.

- Crezi că așa putea să le vadă și eu?

Kenzie îl privi plină de speranță, în timp ce Noël își întrerupse mișcarea, cercetând-o prin geamul gros. Negă cu o mișcare a capului.

- Nu mai pot să te scot clandestin din centrală.

Kenzie oftă. Bineînțeles că nu. La urma urmei, din pricina ei Noël fusese pedepsit să curețe geamurile în ziua aceea. Pedepsa îi fusese dată de Grey, șeful Exploratorilor, după ce Noël îi arătase fetei centrala, deși acest lucru era interzis.

Clădirea cea mare se afla la marginea cupolei, lângă portul de submarine. Doar câteva persoane aveau acces în ea, iar Kenzie nu se număra printre ele. Totuși Noël o plimbase prin încăperi, o lăsase să încerce echipamentele și îi explicase mecanismul de închidere care îi permitea să părăsești cupola fără s-o inunzi.

Poate că Grey ar fi trecut cu vederea o asemenea încălcare a regulilor, dar femeile nu erau bine-venite în centrală. Noël cunoștea această regulă și o ignorase în mod intenționat, știind cât de mult își dorea Kenzie să devină Explorator; o sprijinea pe cât putea, chiar dacă situația era fără ieșire. În colonie, femeile se ocupau de gospodărie și de copii. Dădeau o mână de ajutor pe câmp sau la pescuit, dar niciodată nu urcau în poziții superioare. Majoritatea femeilor nu se simțeau deranjate de rolul ce li se atribuiseră, conștiente fiind de faptul că sexul feminin era considerat bunul cel mai de preț al Poporului Apei; mamele și soțiile ocupau pozițiile de frunte în interiorul familiilor.

Când era mai mică, și Kenzie visase la o asemenea viață. Sperase la un soț chipeș, trei copii și o casă în

apropiere de bibliotecă. Însă acest vis nu i se mai părea suficient. Își dorea mai mult. Voia să descopere lumea și să aibă parte de aventuri.

Deseori se imagina explorând marea împreună cu Noél. În aceste scenarii înotau împreună printre bancuri de pești și se confruntau cu pericolul întâlnirii unui rechin. Atingeau adâncuri noi, niciodată explorate, și scoteau la suprafață comori din epoci apuse.

- Încetează să te mai chinui, îi ordonă Noél cu o voce metalică, prin stația radio. Nu e vina ta. E vina lui Grey că nu e-n stare să-ți prețuiască însușirile. Într-o bună zi o să regreta că nu te-a angajat.

Kenzie zâmbi, dar cuvintele lui Noél, oricât de bine intenționate, nu reușeau să o facă să uite că Grey o refuzase de mai multe ori în anul care trecuse, folosindu-se mereu de aceeași justificare: „Ești femeie, obligațiile ce-ți revin în această societate nu sunt pe fundul mării”.

Nu demult Grey își sărbătorise cea de-a șaiszeci și cincea aniversare. În ciuda vârstei, nu doar că era comandantul echipei de exploratori, ci participa el însuși la scufundări. Kenzie îl admira pentru această atitudine și, odată cu trecerea anilor, Grey devenise pentru ea un model. Însă oricât l-ar fi apreciat ca explorator, ca bărbat îl ura pentru că reprezenta obstacolul care o împiedica să-și urmărească visul.

- Kenzie!

Speriată de sunetul vocii răgușite, ridică ochii. „Oare omul ăsta putea să citească gândurile?”

Se întoarse încet și îl văzu pe Grey, care se îndrepta spre ea. Purta uniforma oficială a exploratorilor:

costum albastru-închis cu umeri largi, guler tare și nasturi aurii, care își pierduseră strălucirea odată cu trecerea anilor.

- *Sir*, îl salută Kenzie și plecă capul cu respect, trăgând cu ochiul spre Noël, care curăța geamul cu zel și se prefăcea că nu-i băga în seamă.

Grey se opri și își duse mâinile la spate. Emană autoritate și o făcea să se simtă mică și lipsită de importanță, cu toate că era la fel de înaltă ca el.

- Iarăși îl reții pe Noël de la treabă?

- Nu, doar priveam marea.

- *Serios?*

Sprâncenele lui Grey se înălțară puțin - singura mișcare pe chipul lui de oțel, pe care de-abia se putea observa un rid. Doar părul de un cenușiu-închis dovedea că nu mai era foarte tânăr.

- Ce ascunzi la spate?

Kenzie înjură în gând, respiră adânc și scoase stația radio pe care i-o dădu lui Grey, fără să mai aștepte să i-o ceară.

Grey verifică dacă aparatul era intact, apoi și-l fixă de centură.

- Aveam alte așteptări de la tine, Kenzie. Luna trecută ai avut rezultate foarte bune, cele mai bune, dacă informațiile pe care le-am primit sunt corecte. Mă doare să văd că-ți pierzi timpul, în loc să devii un membru important al coloniei.

Kenzie își mușcă buzele. Dacă tot era cea mai bună din anul ei, de ce să-și piardă timpul curățând pești și culegând mere? La fel de bine și-ar fi putut folosi cunoștințele ca să valorifice rezultatele cercetărilor.

Simți furia punând stăpânire pe ea și-și dori să-i fi putut urla în față lui Grey tot ceea ce credea, și anume că ar fi devenit de multă vreme un membru important al coloniei, dacă i-ar fi permis să fie parte a echipei lui în loc s-o țină acolo și să-i ceară să le urmeze pe celelalte femei.

- Ai căutat o sarcină care să ți se potrivească? întrebă Grey. O sarcină *realistă*, care să corespundă nevoilor coloniei?

Cu alte cuvinte: *o sarcină care nu te va împiedica mai târziu să-ți îndeplinești îndatoririle de familie?*

- Nu, n-am căutat, răspuse Kenzie cu bărbia ridicată sfidător. Pentru că nu am găsit încă nicio sarcină care să corespundă nevoilor *mele*.

Grey pufni, iar pe buze îi apărură un zâmbet subțire, care nu vădea pic de umor.

- Egoismul nu-și are locul într-o colonie în care toți depind unii de ceilalți.

Aruncă o privire spre Noël, care continua plin de zel să curețe geamul, și își încrucișă brațele pe piept.

- Tot egoism se cheamă și faptul că nu-i lași în pace pe oamenii care sunt dispuși să-și facă treaba. Nu ți se pare că i-ai făcut deja destule probleme băiatului cu atitudinea asta a ta?

- N-am făcut decât să-i țin companie lui Noël!

Grey dorea să o audă spunând că îi părea rău, dar Kenzie nu avea de gând să-și ceară scuze.

Ochii căprui ai lui Grey se îngustară. O măsură din priviri și Kenzie simți un fior rece pe spate. Își încrucișă brațele pe piept, ca să se protejeze de Grey. Privirea

acestui era uneori atât de intensă, încât Kenzie simțea că bărbatul cel vârstnic reușea să-i pătrundă în suflet și să descopere acolo secretul pe care îl păzea de ani de zile. Însă această grijă era neîntemeiată, căci doar Noël și ea cunoșteau adevărul.

- Vino mâine la prânz la mine în birou! spuse Grey dintr-odată.

- *De ce?*

Kenzie îl privi suspicioasă. Își schimbase oare părerea? Expresia de pe chipul lui nu trăda nimic, dar fata simți o scânteie de speranță.

- O să-ți găsim și ție ceva de făcut, continuă Grey, dând din cap hotărât. Dacă nu ești dispusă să fii pe picioarele tale, te ajut eu să cauți. Ai optsprezece ani și a sosit timpul să renunți la naivitatea copilărească de care încă dai dovadă.

Speranța fetei se evaporă tot atât de rapid cum încolțise - tare ar mai fi vrut să-i tragă o palmă lui Grey. Însă ar fi fost un gest necugetat. Dacă voia ca omul să-și schimbe părerea, trebuia să-l determine să o placă; așadar, zâmbi cuminte.

Surâsul lui Grey era plin de încredere.

- Știam eu că-ți vine mintea la cap. O să-ți găsești locul.

Locul ei era în afara cupolei, într-un costum de scafandru, dar Grey nu avea să înțeleagă acest lucru niciodată. Privirea lui Kenzie se fixă asupra decorațiilor de pe pieptul bărbatului. Lumina artificială din tavan se reflecta în metalul care părea să-și rădă de ea. Ce n-ar fi dat să poată purta și ea una dintre acele decorații...

Privirea lui Grey se îndreptă spre Noël, care continua să șteargă același geam, deși nu avea cum să-l facă mai curat. Părea că ar fi vrut să-i spună ceva băiatului, dar tăcu și, în cele din urmă, privi din nou spre Kenzie, cu o expresie pe care fata nu reușea să o descifreze. Bucurie? Mândrie? Ambiție? Orice ar fi fost, nu-i plăcea.

- Ne vedem mâine, Kenzie, spuse Grey.

Nu era o rugămintă, nici o întrebare: era pur și simplu un ordin.

- Da, *sir*, confirmă fata.

Grey dădu din cap satisfăcut și făcu un pas îndărăt. Era pe cale să plece, dar se întoarse din nou spre ea.

- Încă ceva, Kenzie. Să nu-mi mai spui *sir*. Nu e o discuție oficială, iar eu nu sunt superiorul tău. Te ajut pentru că facem parte din aceeași familie.

Kenzie se sili să zâmbească.

- Desigur, *bunicule*.

Kenzie îl urmări îndepărtându-se. Odinioară fusese foarte apropiată de bunicul ei, dar între timp se îndepărtaseră unul de celălalt. Ea nu mai era copil, iar el își pierduse aura strălucitoare de erou.

Epuizată de discuție, Kenzie își îngropă fața în mâini și trase adânc aer în piept, când auzi deodată o bătaie în geam. Ridică ochii spre Noël, care o privea îngrijorat, plecându-și capul într-o întrebare mută pentru că știa foarte bine cât de mult o afectau discuțiile cu bunicul.

Kenzie îndreptă degetul mare în sus, acum că Grey îi luase posibilitatea de a vorbi cu Noël. Băiatul zâmbi firav și își puse din nou mâna pe geam. Rămase câteva clipe acolo, apoi arătă spre dreapta ca să semnaleze că intenționa să se îndrepte spre următorul geam.

Cupola pe care Poporul Apelor o construisese odinioară pe uscat se afla acum la patruzeci de metri sub nivelul mării. Fusese ridicată din oțel solid ca să reziste presiunii apei. Mii de proiectoare erau montate în punctul cel mai înalt al acoperișului rotund, iar lumina puternică a razelor ultraviolete imita lumina soarelui. Seara se estompa treptat ca să anunțe lăsarea întunericului, iar dimineața soarele artificial răsărea din nou.

Era o imitație reușită care menținea în viață oamenii și plantele din interiorul cupolei. Probabil că majoritatea nici nu se mai gândeau la faptul că acest soare care le oferea lumină și căldură nu avea origini naturale.

Însă pe Kenzie toată această cantitate de metal o stingherea, o făcea să se simtă închisă și încorsetată, astfel că prefera să-și petreacă timpul la geamurile care întrerupeau la intervale regulate pereții din oțel și ofereau priveliștea mării. Aceste geamuri nu făceau decât să creeze iluzia libertății, căci, cu excepția scafandrilor, nimeni nu părăsea cupola. Deși uneori era, parcă, mai bine să ai iluzia libertății decât să n-ai niciun fel de libertate.

- Mă duc la bibliotecă, spuse Kenzie, mișcându-și buzele în mod exagerat pentru ca Noël să-i poată citi cuvintele. Vii să mă iei?

Arătă spre el și spre ea și își înlănțui degetele.

Kenzie era și ea invitată la masa de adio a lui Nilam. Încă din copilărie era prietenă cu Noël și cu sora lui, care o considerau o membră a familiei.

Noël aprobă din cap și îi făcu un semn de la revedere înainte să pornească înot spre următorul geam. Kenzie îl urmări cu privirea și constată din nou că era un înotător excelent. În ciuda rezervorului de oxigen pe care-l ducea în spate, Noël plutea grațios, de parcă s-ar fi născut în apă.

Ca toți locuitorii coloniei, Kenzie învățase și ea încă din fragedă copilărie să înoate și, începând din ziua absolvirii, mergea zilnic să se antreneze la bazinul de la marginea cupolei. Dar mișcărilor ei erau încă departe de a fi atât de reușite precum cele ale lui Noël.

O luă din loc oftând. Nu avusese de gând să meargă în acea zi la bibliotecă, dar, după ce Grey îi zădărniciise din nou speranțele, nu mai suporta priveliștea oceanului. Adâncurile lui nesfârșite îi provocau o apăsare dureroasă în piept, ca și cum nu ar fi avut suficient oxigen. Inițial, Kenzie nu fusese în stare să numească această senzație și se îngrijorase crezând că era vorba de o problemă de sănătate, așa încât căutase la bibliotecă răspunsuri și informații. Printre rafturile înalte ce adăposteau mii de volume găsisese un vechi lexicon, iar în el, o sintagmă care nu exista în vocabularul Poporului Apelor: *dor de ducă*, dorința de a vizita alte țări.

Dar nu mai existau țări. Italia. Canada. Anglia. Germania. Toate aparțineau trecutului. Marea înghițișe

mai întâi părți ale acestor națiuni, apoi plăcile tectonice se coborâseră și acum nu mai rămăseseră decât munții cei mai înalți. Însă chiar dacă aceste țări nu mai erau, Kenzie ar fi putut explora alte colonii.

La doar treizeci de kilometri de ei se afla o Colonie a Apelor a cărei cupolă avea un vârf din sticlă ce se ridica din mare, oferindu-le locuitorilor o platformă de pe care puteau admira oceanul. Noél fusese odată acolo și încercase să-i descrie lui Kenzie cum se simțea soarele pe piele.

- E mai cald decât lumina ultravioletă, mai blând. Și nu încălzește doar pielea, ci îți pătrunde în piele. Îl simți în tot corpul, iar lumina e gălbuie, nu atât de limpede precum cea a proiectoarelor.

Kenzie amănase de invidie ascultându-l. Se bucura pentru că avusese parte de acele clipe de libertate, dar ar fi fost mult mai frumos să le poată trăi împreună.

Dar pe ea nu o interesau, de fapt, celelalte Colonii ale Apelor, ci mai cu seamă Popoarele Aerului, care nu trăiau sub apă, ci deasupra ei.

Firește că nu văzuse cu ochii ei o asemenea colonie, dar citise tot ce găsisese despre cei născuți în aer. Singurele dovezi care încă mai existau erau planurile unui cub plutitor. Pe baza acestor documente, șefii de state din lumea dispărută - regi, împărați și președinți - ordonaseră cu multe sute de ani în urmă construirea cupolelor. Aceste documente nu erau ușor de citit, dar Kenzie le parcursese deja de mai multe ori și începuse să înțeleagă cum trebuia să fie viața la suprafața apelor.

Planurile erau însă învechite, ca toate documentele scrise care încă mai existau. În acest sens, biblioteca era mai degrabă o arhivă, deoarece lucrările de documentare se opriseră cu mulți ani în urmă. De atunci nu se mai scriau romane, nu se mai adunau date statistice și nu se mai notau știri. Tot atunci se oprise și producția de hârtie, pentru că urmările încălzirii globale nu mai puteau fi ignorate. Aceasta dusese la o creștere periculoasă a nivelului mării și fiecare metru pătrat de teren înghițit de ape crescuse valoarea copacilor, așa că lemnul nu mai era folosit pentru orice.

Din acel moment, comunicarea și documentarea se digitalizaseră complet. Pe vremuri, coloniile fuseseră legate între ele prin rețele de transmitere a datelor, dar această tehnologie dispăruse odată cu uscatul și acum nimeni nu mai avea timpul și mijloacele ca să o refacă. Toate resursele și mijloacele erau folosite ca să țină coloniile în viață, iar una dintre consecințe era că schimburile dintre diferitele popoare se redusese foarte mult.

Din când în când, submarinele și cargourile insulelor industriale mai aduceau informații, dar în principal Reprezentanții erau cei care se ocupau de informarea coloniștilor.

Kenzie alungă gândul la Reprezentanți, care o făcea să sufere la fel de mult ca marea. Însă în ziua aceea era aproape imposibil să-i ignore pe Reprezentanți. Schimbul anual bătea la ușă, iar acest lucru era sesizabil pretutindeni cu ochiul liber.

Casele goașe, toate la fel, arătau ca niște clone în timpul anului și era ușor să te rătăcești pe străzile cu

aspect identic, organizate într-un model ordonat de tablă de șah.

Însă orașul se transforma în fiecare an cu prilejul sosirii și plecării Reprezentanților. Acoperișurile erau împodobite cu ghirlande jerpelite și vechi, ferestrele cu luminițe colorate, iar oamenii scoteau tăblițe de ardezie cu înscrisuri prin care își luau la revedere de la propriii Reprezentanți și le urau bun sosit nou-veniților.

Kenzie ajunsese în centrul cupolei, o piață largă unde lumina soarelui artificial era mai puternică decât oriunde altundeva. Aici se ridicau clădirile cele mai importante ale coloniei și tot aici avea loc plecarea oficială a Reprezentanților. Voluntarii entuziaști pregăteau ceremonia din ziua următoare, amplasând sute de mese și bănci și ridicând chiar o mică scenă.

Grăbi pasul. Biblioteca se găsea în partea cealaltă a pieței. Clădirea cu cinci etaje era un cub din sticlă și oțel, cu nenumărate ferestre care permiteau trecătorilor să privească în interior. Majoritatea celor care își petreceau timpul în bibliotecă erau tineri și copii, căci biblioteca adăpostea și școala coloniei.

În zile ca aceasta, Kenzie nu reușea să înțeleagă motivele pentru care colonia se agăța de vechiul sistem de educație. De ce o obligaseră să învețe bazele limbii, ale matematicii, istoriei și științelor naturii dacă avea o viață controlată de normele sociale și avea să sfârșească oricum muncind pământul ori la pescărie?

Mâine pe vremea asta Grey va fi luat deja o hotărâre cu privire la viitorul ei. Va fi nevoită să renunțe la individualitatea proprie și să devină o rotiță în

mecanismul coloniei. Fiecare membru își avea rolul lui de jucat, iar cei care nu își îndeplineau sarcinile erau exilați pe bucățile de uscat rămase.

Stomacul i se strânse când se gândi la această perspectivă. În cei optsprezece ani de când era pe lume nu fusese martoră decât la câteva exilări. Prima oară nici măcar nu pricepuse dimensiunile unei asemenea decizii, dar acum își dădea seama că exilul însemna o moarte lentă.

Kenzie trebuia să-și convingă bunicul că avea să fie de cea mai mare valoare pentru colonie dacă putea exercita o *profesie de bărbat*. Altminteri nu era decât o chestiune de timp până ce avea să fie exilată și ea; ori accepta să fie alungată chiar atunci, ori muncea pe câmp până ce nu-și mai putea ascunde secretul.

Kenzie alungă aceste gânduri și deschise ușa bibliotecii. O izbi un val de aer cald, încărcat de miros de hârtie, care parcă îi mătura toate grijile. Se simți invadată de un sentiment de liniște, izvorât parcă din dragostea pe care o nutrea față de acest loc. Iubea parfumul și aspectul bibliotecii, modul în care scândurile rafturilor care se înălțau până la tavan păreau că se îndoaie sub greutatea cărților.

Însă astăzi nu venise pentru cărți, o aștepta un teanc întreg acasă, iar Sasha nu avea să-i mai dea altele. Numărul de cărți care puteau fi împrumutate era limitat și reprezenta oricum o mare concesie făcută de colonie pentru că vechile tipărituri aveau o valoare inestimabilă, dat fiind că nu puteau fi înlocuite.

Kenzie se îndreptă spre recepția de lângă intrare și își descoperi fratele, pe Sasha, adâncit în muncă.

Pe toată tejgheaua erau răspândite folii, lipici și pensule de dimensiuni variate. În cea mai mare parte a timpului, Sasha se retrăgea într-o cămăruță liniștită unde restaura cărți, dar în timpul școlii își muta biroul la recepție pentru că ceilalți bibliotecari erau ocupați să predea.

- Salutare, domnule doctor de cărți.

Sasha ridică brusc capul.

- Hei! Ce te aduce pe la noi?

Kenzie ridică din umeri și se așază pe unul dintre scaunele din fața tejghelei.

Nimic.

De când terminase școala, zilele ei erau pline de *nimic*.

Sasha o studie cu o privire sceptică. În timp ce sora lor, Isla, cu părul ei blond și ochii albaștri, semăna cu mama, Sasha și Kenzie erau leiți tatăl lor, de la care moșteniseră părul șaten și ochii atât de închiși la culoare, încât la lumină mai slabă pupilele nu se puteau distinge.

- Ai fost iarăși la Noël?

- Din cauza mea trebuie să curețe geamurile.

Kenzie luă una dintre pensulele lui Sasha, iar acesta pufni iritat.

- Băiatul și-a făcut-o cu mâna lui. Știe foarte bine că bunicul nu vrea să vadă femei în centrală.

Kenzie răsuci perii pensulei între degete până ce formă un vârful ascuțit.

- Eu nu sunt o femeie oarecare, sunt nepoata lui.

- Și crezi că asta schimbă cu ceva lucrurile?

Sasha luă una dintre cărțile jerpelite pe care le adusesese din cămăruță.

- Grey mi-a spus să mă duc mâine la el în birou. Vrea să mă ajute să-mi gădesc ceva de făcut.

Kenzie puse pensula înapoi la locul ei și luă alta, din ai cărei peri formă alt vârf. Sasha mormăi ceva cu un aer atotștiutor.

- Eu îți țin partea, dar ai terminat școala deja de o lună și chiar e timpul să-ți cauți ceva de lucru.

Kenzie se strâmbă.

- Nu sunt leneșă, dar nu vreau să-mi petrec restul vieții curățând pești.

- Nimeni nu-ți cere așa ceva.

Scoase de sub birou niște folii mici, decupate în formă de pătrate, pe care le folosea pentru a întări colțurile cărților.

- Dar nici n-ar strica să încerci să te adaptezi nițel. Bunicul are șaiszeci și cinci de ani și nu-i va conduce la nesfârșit pe Exploratori. Poate că cel care-i va urma va fi mai deschis. Poate că va fi Noël.

- Poate, răspunse Kenzie fără să dea cu adevărat crezare vorbelor lui.

Chiar dacă Grey nu avea să lucreze la nesfârșit cu Exploratorii, avea să-și mențină influența asupra echipei până la sfârșitul vieții. Iar Noël nu-i va urma niciodată, nu în următorii douăzeci de ani, pentru că pur și simplu nu avea experiența necesară acestei funcții. Kenzie puse la loc cea de a patra și cea de a cincea pensulă și îl ajută pe Sasha ținând cartea în timp ce el aplica folia.

- Aș vrea să împrumut aceste cărți.

O față se lipi de teighea. Kenzie nu-i cunoștea numele, dar își amintea de părul roșu ca focul, o raritate genetică

pe care nu aveai ocazia s-o întâlnești prea des. Sasha dădu deoparte cartea pe care o lipiseră împreună și scoase de sub pensule o tabletă ca să noteze împrumutul. Nu existau mai mult de o duzină de asemenea aparate în întreaga colonie, erau aproape la fel de scumpe și valoroase precum cărțile și reprezentau unica posibilitate de a stoca informații timp îndelungat; de aceea Centrala Exploratorilor dispunea de cinci tablete pe care le folosea pentru munca de cercetare.

Sasha își luă la revedere cu un surâs de la fata care se grăbi, îmbujorată, să se întoarcă la prietenele ei, care o așteptau la ușă.

- Ce fac Valerie și bebelușul? întrebă Kenzie înainte ca Sasha să mai apuce să spună ceva, pentru că se săturase să vorbească despre ea și viitorul ei, subiecte care-i provocau dureri de cap.

- Bine, răspuse Sasha rânjind. Doar că se îngrijorează de naștere.

- Păi cred că e normal, dar e pe mâini bune.

Sasha și Kenzie proveneau dintr-o familie mare, iar mama lor era moașă. Adusese deja o mulțime de copii pe lume și avea să o ajute și pe Valerie. Dar presiunea asupra lui Sasha și a soției lui cu trei ani mai în vârstă era deosebit de mare. Încercaseră mult timp să aibă un copil, iar acest lucru era probabil motivul pentru care amândoi se înțelegeau atât de bine cu Kenzie. Și ea avusese de suferit din pricina așteptărilor pe care colonia le avea de la ea.

Nașterea de copii era o necesitate pentru ca populația să poată supraviețui în acest sistem închis. Existau

legi care reglementau exact câți copii și când trebuia să nască fiecare femeie, ca să se evite o suprapopulare cu posibile urmări fatale pentru colonie.

- Te duci mai târziu pe la Nilam? întrebă Sasha.

Kenzie dădu din cap în semn că da.

- M-a invitat la cină, ca să ne mai întâlnim o dată cu toții înainte să plece din colonie.

- Trebuie să fie greu pentru Piper și Lincoln să-și vadă singura fată plecând.

Sasha luă un pistol cu lipici și aplică o cantitate mică pe coperta desprinsă a cărții.

- Probabil, fu de acord Kenzie. Dar eu sunt mai îngrijorată pentru Noël.

Noël avea să fie alt om după plecarea surorii lui. Nilam își începea în ziua următoare noua ei viață de Reprezentantă. Împreună cu ceilalți nouă Reprezentanți ai coloniei urma să călătorească într-un submarin până la o Colonie a Aerului, departe de patrie. Acolo, Nilam avea să îi informeze pe oameni despre Poporul Apelor de care aparținea și să se căsătorească cu un bărbat ales pentru ea.

Era o onoare să te numeri printre Reprezentanți, deoarece aceștia răspundeau de cunoștințele coloniei, de varietatea culturală și de menținerea unui material genetic curat. Însă era o onoare însoțită de poveri: Reprezentanților nu le era permis să decidă ei înșiși în privința ocupației sau a partenerului lor. Precum Kenzie, erau nevoiți să renunțe la propriile interese și să le urmărească pe ale coloniei, doar că sacrificiul lor era răsplătit cu acea libertate după care tânjea fata.